

– Ще се върнем след три-четири дена. Ти дотогава опърли и опуши месото.

– Добре, добре – изпратила ги тя по живо по здраво.

Още на следващия ден попадията разпродаде цялата стока, без да се пазари за цената. Наслагала си всички златни накити, които можела да носи, увила в бохча парите и ценните вещи, които все можели да ѝ потрябват някога, хванала синчето за ръката и напуснала селото.

Дълго вървели накъдето им видят очите. Поспирани се тук и там да си отпочинат. Накрая попадията капнала съвсем.

– Сине – рекла, – нека да поседнем за малко.

– Защо, мамо?

– Уморих се.

– Че тя, умората, какво е?

Момчето се престорило, че не разбира майка си, защото го примамвали пойните птици, прехвърчащи от дърво на дърво, а много му се искало да ги настигне и да им се порадва. А майката казала:

– Синко, нима не се умори и ти? Недей да гониш птиците, все едно – няма да ги хванеш. По-добре ела и поседни при мен, че дълъг път ни чака.

Момчето не я послушало.

– Почивай си, майко! – отговорило то и тръгнало самò из гората.

На това място за разтуха чуите една друга история за това какво се случило някога с една принцеса в незнайно царство господарство.

Тази принцеса обичала един момък. Кралят, нейният баща, искал тя да се омъжи за другико. Принцесата не се подчинила на волята му и тогава той я проклет: